

en Virksomhed, der forøvrigt er i meget stærk Udvikling, medens der af Tyendesporeforeninger findes ialt 55 Afdelinger, hvis Indskydere ved Tilskud fra Staten og ved Sparekassernes Bistand faar $\frac{1}{2}$ pCt. til 1 pCt. udover den højeste Sparekasserente.

Under disse Foreningers Forvaltning indestaar for Tiden 11 Mill. Kr.

Tillige kan i denne Forbindelse nævnes Dansk Spareselskab, der gennem Repræsentanter i hver By og Fordeling af Spareuhre — hvoraf for Tiden ca. 135 000 er i Virksomhed — virker for Sparesagens Fremme.

Hertil kommer den af Dansk Sparemærkekasse udfoldede Virksomhed, der navnlig ligesom Skolesparekasserne søger at faa fat i de ganske smaa Beløb.

Naar hertil føjes det store Antal Hjemmesparebøsser og forskellige lokale Spareforeninger, der tager Sigte paa Opsamling af Sparemidler til Anvendelse paa bestemte Tider — „Julens Glæde“ o. lign. — samt den af Udenrigsministeriet etablerede Indsamling og Hjemsendelse af Søfolks Sparepenge gennem vore udenlandske Repræsentanter, tør det formentlig med Rette fastslaas, at Interessen for Sparesagen er vidt udbredt i Danmark, og alle disse Forhold giver en fyldestgørende Forklaring paa det Faktum, at ingen Regering hidtil har anset det for nødvendent at lade ogsaa Postvæsenet, der har væsentlig andre Opgaver, træde i Sparesagens Tjeneste.

Af det foran anførte vil det fremgaa, at den Mulighed for Opsamling af Sparemidler for nye Kredse og Lag i Befolkningen, som maaske har kunnet konstateres i andre Lande, slet ikke er tilstede i dette Land, hvor Spareinstitutioner af mange forskellige Arter har naaet en saa stor Udbredelse.

Det er i og for sig ikke Fællesrepræsentationens Sag at afgøre, om Postsparekasser skal indføres her i Landet, men forinden man gaar til en saadan ny Form for Indsamling af Sparemidler, beder man dog overvejet det for det lokale Erhvervsliv betænkelige i, at større eller mindre Dele af de lokale Egnes Sparemidler drages bort fra Egnen for at opsamles i en Hovedcentral i København. Thi selv om det nu er Tanken at indsætte en større Del af de gennem Postsparevirksomheden indsamlede Midler i Landets Sparekasser, vil en saadan Fordeling ikke kunne gennemføres paa en saa tilfredsstillende Maade, at ikke enkelte Egne forfordeles derved.

Det er gentagende fremhævet, at det man ønsker opnaaet ved Gennemførelsen af Postsparevirksomhed i Danmark først og fremmest er at støtte Opsparingen, men da der kun er et Faatal af Pladser, hvor der ikke findes Sparekasser eller andre Spareinstitutioner, vil Opgaven formentlig kunne løses ved, at der paa disse Pladser under nærmere aftalte Former etableres et Samarbejde mellem Postvæsenet og de der bestaaende Sparekasser.

Det maa — som antydet — blive Lovgivningens Sag at afgøre baade om Postvæsenet paa den foreslaaede Maade bør træde i Opsparings Tjeneste og om man i større Udstrækning end det alt er sket bør tilstræbe indført Statsgaranti for Sparemidler, men for det Tilfælde, at Lovgivningsmagten maatte bestemme sig herfor og ønske Samarbejde med Sparekasserne, maa man med Erfaringer fra andre Lande for Øje fremhæve det lidet betryggende i, at den noget lavere Rente end den almindelige ikke er fastlagt i selve Loven, men er overladt til Administrationen til Ændring, ligesom man, dels med Henblik herpaa, dels under Hensyn til de Sparekasserne tiltænkte 65 pCt. af de indsamlede Midler, der formentlig maa blive af den Art, at de tør anses anbragte paa længere Sigt, maa fremholde Nødvendigheden af, at der gives Sparekassernes Repræsentanter i det i Lovforslagets § 4 omhandlede Styrelsesraad — hvilke Repræsentanter Fællesrepræsentationen ønsker skal være ulønnede — en mere afgørende Indflydelse overfor visse af Styrelsesraadets Beslutninger.

P. F. V.

Joh. Schiødt.

J. Jensen-Klejs.

Axel Bang.